

La revolució de la tovallola

Dll, 12/12/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Caminar descalços per l'estança. Mirar i atrevir-se a entrar dins d'un mateix per poder brollar després amb molta més força. Connectar amb el propi jo i prendre'n consciència. Aquesta és la proposta que fa el projecte Hara, educar en la interioritat de les Escoles La Salle, i en la formació del qual vaig poder participar fa poc. En una de les sessions i durant una de les dinàmiques, un dels formadors, enmig d'un absolut silenci s'agenollà davant meu i amb naturalitat i respecte amb una tovallola a les mans, escenificà el lavatori dels peus que Jesús dur a terme durant la celebració de dijous sant, -i així ho va fer amb la resta dels participants-. Un calfred va recórrer el meu cos, i aquest gest em va transmetre més coses que qualsevol paraula i em conduí a la reflexió que ara vull compartir amb vosaltres: la revolució de la tovallola.

Tot i que potser ho heu pensat, no m'he equivocat de temps litúrgic, simplement comparteixo el que se'm va desvetllar en el cor. Els nadons són embolcallats, Jesús també ho va ser al pessebre. I ell mateix anys després, com adult, embolcalla en silenci, els peus dels seus deixebles per recordar-nos de nou el veritable sentit del fer-se Home de Déu Pare. La rentada de peus ho diu tot: servei i donació, una revolució humil i no tant senzilla com sembla!

Acaronar els peus cansats, les mans adolorides, el dol de moltes ànimes... un gest de perdó que renta tota impuresa..., així és com hem d'esperar i rebre el petit infantó en aquest temps d'Advent. Un gest de servei i tendresa per expressar amb l'afecte aquesta nova dimensió de l'Amor. En ser rentats, podem atansar-nos a rentar als altres, a acompanyar, a agombolar la seva soledat. En ser receptors d'aquest gest de tendresa podem ser-ne emissors. Tenim l'oportunitat de mostrar als altres com els estimem perquè no només ho sàpiguen sinó que també ho sentin.

Amb la vinguda de Jesús, l'Aliança és nova i eterna. "Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat" ens dirà. Però com ens estima Jesús? L'Amor que ens té és gratuït, incondicional i perdona sempre. Aquest és el nostre senyal d'identitat com a cristians: l'Amor a tots els homes, àdhuc els enemics i amb la guia de les benaurances. Això és al que ens convida Jesús.

Tot plegat no és gens fàcil. Cadascú sap com i amb qui ha de concretar aquest Amor. Cadascú sap les necessitats d'Amor que hi ha al seu voltant, i com pot respondre a questa crida a ser homes i dones de pregària, d'alegria profunda, d'amor benvolent i anònim, de pau compartida. Persones arrelades en la profunditat d'un amor que sorprèn, que desconcerta i allibera.

Un recordatori de què no seran ni el poder, ni la riquesa, ni les grans conquestes, les que sostindran el món sinó una mà amiga, una abraçada fraterna, un somriure sincer, una paraula encertada, el compartir i acollir,... Des del silenci contemplatiu de l'espera i el gest humà de servir als altres que fa encongir de calfred el cor i brollar l'emoció, Bon Advent!